

Fractured Bones/ Let's get lost, av Iver Findlay og Marit Sandsmark. Black Box Teater/ Ultima festivalen 2011. Foto:

Something's not in orbit in the capital of this Galaxy

Særegen refleksjon i collageform med en leken distanse til dystopien.

AV ELIN LINDBERG

Iver Findlay/Marit Sandsmark: FRACTURED BONES/LET'S GET LOST Ultimafestivalen, Black Box Teater 15. september 2011

Virkeligheten er for kompleks for muntlig kommunikasjon», sier hovedpersonen Ivan Johnson/Lemmy Caution innledningsvis i Jean-Luc Godards film *Alphaville* (1955). Det kan se ut som om denne filmen er hovedinspirasjonskilden til dette verket av teater- og videokunstner Iver Findlay, koreograf/danser Marit Sandsmark og musiker/komponist Pål Asle Pettersen. Forestillinga/konserten/performance setter elementer av virkelighet og uvirkelighet sammen i en collage som i likhet med Godards film ikke kan sammenfattes på noen enkel måte. Her er det ikke noe budskap eller et enkelt tema, men verket er særegent og har noen gode kunstneriske kvaliteter.

Den store scenen på Black Box Teater er fylt av en haug av slike dataskjermer som var vanlige for bare et par år siden, men nå er

gammeldagse. På disse skjermene og på den store skjermen på bakveggen vises en høstlig skog i svart/hvitt når vi kommer inn i rommet. En mann (Eric Dyer) ligger på en sofa med sidestykker av bildører. En kvinne (Marit Sandsmark) er også i rommet. Foran scenen sitter fire menn med datamaskiner foran seg. Verket er en interaksjon mellom disse seks i det gitte rommet. Pål Asle Pettersen spiller ukulele, fiolin og små elektroniske instrumenter, kvinnen står bak en lysende «busk» og synger. Snart kommer mannen som har ligget på bilsofaen fram, han har to hatter på seg og kort detektivfrakk. Situasjonen virker som en slags adaptasjon av filmen *Alphaville*.

Tilstedeværelse

Gjennom hele verket blir vi minnet på hva klokka er. «It's 8pm», «It's 8.45pm». Vi blir minnet på vår tilstedeværelse her og nå, samtidig som dette er et mye brukt grep i den type hardkokt krim som både dette verket og filmen *Alphaville* hele tiden refererer til. Et sted i forestillinga entrer Victor E. Morales scene-gulvet i sin sølvaktige jakke og sin bittelille metallhatt. Han sier at han gjerne vil snakke om tilstedeværelse. Hva betyr det? Spør han. Tilstedeværelse er knyttet til teknologi, hevder han. Helt fra trykkekunsten til bombing. Finnes du hvis du ikke kan googles? Google er som Gud, sier Morales – «det» har alle svar. Uten teknologien kan du forsvinne helt. Morales viser hvordan kameraet ikke kan fange ham opp når han er ikledd metalljakka si. Hvis du kaster mobiltelefonen din, ikke er på nett, ikke bruker bankkortet ditt blir du usynlig i verden. Dette var stykkets moralpreken, ellers er det først og fremst surrealistisk.

Det lekende surrealistiske går ikke så vel-

dig i dybden, men det er åpnende mot den aktuelle virkeligheten du befinner deg i, den er ikke forenkende, men kompliserende. Den bretter ut nye muligheter for persepsjon. Som i Godards film er karakterene og referansene lagdelte. Mannen på scenen (Eric Dyer) har tekst fra Dashiell Hammets *The Maltese Falcon* (1941) (som handler om detektiven Sam Spade som blir trukket inn i et desperat spill om en pakke på avveier) og fra Godard. I klassisk, lett komisk, kort detektivfrakk og hatt og sigarett framstår han som et populærkulturelt ikon. Mannen speiler Humphrey Bogart/Sam Spade og Lemmy Caution/Ivan Johnson fra Godards film.

Virkelighet/uvirkelighet

Bildene av natur – vann og trær skaper motsats til bildene fra natur skapt i en dataspillvirkelighet. Bilder av mengder av tomme stoler i et dataanimert landskap skaper uhygge. Kvinnens fysiske dans, hennes kroppslige uttrykk står i kontrast til det digitale bildet. Det ligger besnærende lite sjølhøytidelighet i uttrykket. Det akustiske står mot det digitale. Live opptreden mot film. Fortid og nåtid. Alt satt sammen i collageform. Collageuttrykket er mangfoldig, men det er ganske flatt. Referansene blir for sprikende til at de går i dybden. Vi lar oss underholde og gledes over at slike undersøkelsesarbeid finnes, men vi berøres ikke særlig sterkt.

I Black Box' foajé ble det spilt en gammel Bob Dylan-plate før forestillingas start. Blant annet ble sangen «A Hard Rain's a-Gonna Fall» (1962) spilt. Det er en fin sang, med en rystende tekst. Og hva den egentlig handler om må du nesten bare bestemme selv. Da den kom ut ble det spekulert i om den handlet om Cuba-krisa som startet et par måneder etter at sangen kom ut. Noen mente den handla om radioaktiv nedfall. Bob Dylan selv var visst ikke så opptatt av hva sangen hans handla om. Det kan se ut som om kjernegruppa bak *Fractured bones/let's get lost* heller ikke er så opptatt av at verket skal kunne leses «ntydig. Det er åpent og fullt av innfallsvinkler. Kanskje det er slik det sies et sted i forestillinga: «Hvis du ikke kan skifte vinkel, forsvinner du.»

Helt i slutten av forestillinga begynner det å falle datamaskin skjermer fra taket. Det regner. Det regner gamle datamaskin skjermer. Hardt regn. Profetien er blitt virkelighet.